

ЗОРАН ВУЧИЋ

ЛИНИЈА ЖИВОТА

НАПУШАЈУ НАС

Владимиру Јагличићу,
српском лиричару помен

Напуштају нас сневачи чисти
(то су те муке које боле),
а враћају се постмодернисти
да нам на ране со досоле.

Намножили се стихотворци
(који о песми мало знају),
то су ти нови првоборци
што гаје коров у завичају.

У свету зло пребрзо стаса
(ту бољку шта ће да излечи?),
а Србија је без компаса
и нагло заборавља матерње речи.

Јула 2021.

У СВЕМУ ПОСТОЈИ

Помен Сергеју Јесењину,
великом песнику словенске душе,
сину сељачке Русије
коју је убила револуција

Константиново моје, моја река Ока,
Русија моја (туга је дубока),
али тамо још расту брезе-девојчице,
и Бог из свега гледа нетремице.

У свему постоји вишња вертикала,
иако је снага љубави сустала,
у олуји века и у невремену,
да ум и душа сасвим не увену.

Не траје вечно то што лажно сија
(челични је ждребац победио жива),
јер лажно доба ругобу прикрива,
али сјаће вечно Матушка Русија.

Септембра 2021.

ОВДЕ ЈОШ ПОСТОЈЕ

Помен песнику Милану Ненадићу,
другу из наше пустошашне младости
и Књиге четворице

Овде још постоје и очај и нада,
и тешка робија, и поступак зао,
и оно биће, ипак, и – никада:
*ал њрошао живојѝ, дословно, њрошао.*¹

Сви смо за тешка непочинства знали,
јер смо кроз худи живот марширали,
и нисмо били жбири ни вазали,
а дали и оно што нисмо имали.

Речено све је што се могло рећи
у глуво уво света и празнину,
да ли смо нешто знања могли стећи
док су нам у главу лили помрчину.

ЛИНИЈА ЖИВОТА

Крати се и чили линија живота
на руци која је мерила пулс Земљи,
а све још траје с копривом крај плота,
само су предели и људи све немљи.

И мрак безумља већ заклања умље,
па ће мудре књиге бити непотребне,
али ко ће умети да схвати заумље
и тумачити оне светлости погребне?

Крв ће у венама сасвим избледети,
и све ће бити наклоњено смрти,
да ли ће Исуса поново распети,
и да ли ће негде опет васкрснути?

(2021)

¹ Стих М. Ненадића.

ЗАВРШИЛО СЕ МОЈЕ

(За песнике који су животе
окончали у првим деценијама
новог миленијума)

Одлепршало топло крило:
Србијо моја, једина Мати,
Ти ћеш ме најзад ушушкати,
јер све се моје – завршило.

А све се моје окончало
у мраку, страху и урвинама,
где ме сустигла најгушћа тама,
и све нестало што је сјало.

Ту је и надљубав посустала
у оскудици, злу и неуму,
самог путника на пустом друму,
балканска ноћ је завејала.

На истоку Србије,
у време зле *короне*,
априла 2021.